

slovenski čebelar

1 9 6 5

LETO LXVII

ŠT. 12

VSEBINA

Dr. Walter Bröker: Varstvo rastlin na novih poteh (Prevedel V. Benedičič)	305
Karel Čermelj: Zastrupili so nam čebele	307
Virmašan: Kaj je boljše	308
Vinko Vovk: Kako sem začel čebelariti	309
Franc Kolenc: Čebelarstva družina Celje je počastila 20-letnico osvoboditve	310
Franjo Vrčko: Po Kranjskem, Koroškem že ajda zori	312
Pismo našega dolgoletnega naročnika iz Združenih držav	313

NAŠA ORGANIZACIJA

Zapisnik o XIV. rednem občnem zboru Zveze čebelarstev za Slovenijo dne 25. aprila 1965. Predsednikom čebelarstev društev. Čebelarstva družina Studenci-Pekre. Naš izlet v Breznico. Pismo iz Mostarja. Tov. Vadjnal iz Dobove nam piše	314
--	-----

OSMRTNICE

Lojze Babnik, Janez Škrjanc	320
---------------------------------------	-----

List izhaja vsakega 1. v mesecu. Člani, ki plačajo letno članarino 1000 din, ga prejemajo zastonj. Izdaja ga Zveza čebelarstev za Slovenijo v Ljubljani, Miklošičeva cesta 50, tiska CP Delo — obrat Triglavsko tiskarna v Ljubljani, ureja uredniški odbor: Valentin Benedičič, Ivan Majcen, Slavko Raič, France Rome, Edi Senegačnik in Jožko Šlander. Odgovorni urednik: Edi Senegačnik. Letna naročnina za nečlane 1200 din, za inozemstvo 1500 din. Posamezna številka na 32 straneh stane 140 din, na 16 straneh 70 din. Odpovedi med letom ne upoštevamo. Kdor plačuje članarino v obrokih, se s prvim obrokom zaveže, da jo bo do konca leta v celoti poravnal. Isto velja za naročnino. Številka žiro-računa pri Narodni banki v Ljubljani, Miklošičeva cesta, 503/603-116

VARSTVO RASTLIN NA NOVIH POTIH

DR. WALTER BRÖKER, KÖLN, EHRENFELD

Od 12. do 16. oktobra 1964 je bilo v Wiesbadnu 35. nemško zborovanje za varstvo rastlin. Na tem zborovanju so prav jasno spoznali, da do sedaj priporočani ukrepi za zatiranje škodljivcev prvenstveno s kemičnimi sredstvi niso pripeljali do pričakovanega uspeha. Nasprotno, povzročili so precejšnjo škodo, in sicer predvsem zaradi tega, ker se niso ozirali na velik pomen koristnih insektov, ki so delovali kot paraziti. Zato je razumljivo, da so bili prvega dne zborovanja na vrsti samo referati o ukrepih, kako bi varovali koristne insekte.

Dr. Klett je v uvodnem predavanju opozoril najprej na meje kemičnega varstva rastlin ob istočasnem uničevanju koristnih insektov in na nastajajočo odpornost škodljivcev proti ponovni uporabi kemičnih sredstev. Povsod po svetu opažajo take pojave rezistence pri škodljivih insektih celih debel različnih vrst. Zaradi tega je nastala nujna potreba, da se napravijo selektivna sredstva za varstvo rastlin, ki jih je mogoče uporabiti za zatiranje samo določenega insekta. Važno je predvsem stremljenje za tem, da se ustvari popolno varstvo rastlin, to je pametno vzajemno povezovanje bioloških in kemičnih postopkov. Dr. Klett je v nadaljevanju opisoval in pojasnjeval, da so vpeljali v Kaliforniji po dobro opravljenih predhodnih poskusih popolno varstvo rastlin na vseh področjih prehrane ter da so sadjarji v Južni Tirolski segli po samopomoči ter so prisilili industrijo, da je pripravila sorazmerno nestrupeno mineralno olje za zatiranje rdečega pajka (*Spinmilbe*), ki je

postal po približno 20 generacijah odporen — rezistenčen proti strupenim insekticidom. Govornik je zaključil z zahtevo, da se pri ukrepih za varstvo rastlin mora delati tako, da se prednosti izkoristijo, nedostatki izločijo, da se upošteva biocenoza (življenjska skupnost različnih insektov in rastlin) ter da mora državna služba za varstvo rastlin pospešeno uvajati popolno varstvo rastlin.

Nato je obravnaval dr. Bombosch izčrpno temo o raziskavah *Aphis fabae* Scop. (listna uš) in njenih naravnih sovražnikov, kar je osnova za popoln program za varstvo rastlin. Po njegovih raziskavah je uravnavanje gostote naseljenosti listne uši na kulturnih zemljiščih odvisno od gostote naseljenosti njenih sovražnikov v drugih nahajališčih v okolici. Nadaljnje preiskave imajo cilj vzdrževati kvantitativne osnove za obdelavo posameznih odnosov med gozdovi, zemljišči vzdolž komunikacij in kulturnimi polji ter njihovim mnogovrstnim rastlinstvom. Te preiskave obetajo, da bo mogoče sestaviti dolgoročna predvidevanja o nevarnosti širjenja listnih uši, nakar bo mogoče uvesti času primeren ukrep za popolno varstvo rastlin. Iz teh izvajanj, ki so samo en primer za številne druge, je mogoče spoznati, da delajo intenzivno za biološko varstvo rastlin v več inštitutih za rastlinstvo in rastlinske bolezni, da bi ugotovili, s kakšnimi ukrepi bi mogli pospeševati koristne insekte in katere rastline gostiteljice pridejo za to v poštev.

V nadaljnjih predavanjih so obravnavali praktično uporabo in preizkušnjo delokroga učinkovitosti sredstev za varstvo rastlin pri uspešnem popolnem zatiranju škodljivih insektov v sadjarstvu.

Poročali so tudi, da si nekatere firme prizadevajo, da bi gojile koristne insekte in jih dale na trg. Pri tem bo nujno, da se gojitveni postopek in druga ravnanja v zvezi z njimi zaščitijo s patenti.

V več referatih so izčrpno obravnavali izkušnje z uporabo preparatov *Bacillus Thuringiensis* pri biološkem varstvu rastlin. Nakazali so možnosti in meje uporabe v kmetijski praksi. Dalje so navajali, da so bili doseženi pri pravočasni in strokovno pravilni uporabi bacila *Thuringiensis* pred cvetenjem boljši rezultati kakor z insekticidi pri zatiranju preleca (*Gespinstmotte*) in zimskega pedica (*Frostspanner*).

Najvažnejša pa so bila brez dvoma javna predavanja 35. nemškega zborovanja za varstvo rastlin v Wiesbadnu v sredo 14. oktobra v veliki dvorani zdravilišča, kjer je govoril prof. dr. F. Beran (Dunaj) o temi »Oblikovanje varstva rastlin — odgovorna naloga rastlinskih zdravnikov.« Poudaril je, da predstavlja odlično in sistematično urejena služba za varstvo rastlin pogoj za uspešno rastlinsko proizvodnjo brez izgub. Opozorili so na veliko odgovornost rastlinskih zdravnikov na znanstvenem področju, v industriji in v službi varstva rastlin. Pozval je, naj se po predhodni kritični preizkušnji pametno in previdno osvojijo nove zatiralne metode. Po naziranju prof. Berana ni bila povsem neosnovana kritika, ki se nanaša na službo varstva rastlin, da pa mora opozoriti na to, da bodo skušali priti do biološko in higijensko neoporečnih zatiralnih ukrepov. Odgovornost rastlinskega zdravnika se ne razteza samo na rastlino, njene škodljivce in na pridelovalce, temveč vedno tudi na človeka sploh. Tako stoji v ospredju pred vsemi načrtovalci borba pred največjo nevarnostjo za človeštvo: pomanjkljivo prehrano oziroma lakoto. Beran je zahteval, da se ustanovi obsežna opozorilna služba. Govornik je poudaril

tudi, da je treba nujno še bolj raziskovati fizikalno in kemično sterilizacijo škodljivih insektov in pripravljati nestrupena sredstva, ki človeku ne škodijo.

Ti podatki zadoščajo, da je mogoče spoznati, da je varstvo rastlin na novih potih. Prizanašanje koristnim insektom vseh vrst npr. najezdnikom (Schlupfwespen), tanjšičarici (Florfliegen), pikapolonicam (Marienkäfer), roparskim stenicam (Raubwanzen) itd. pomeni v prvi vrsti varovanje čebel, zvestih pomočnic sadjarjev, vrtnarjev in kmetov. Varstvo čebel je osnova za uspešno čebelarstvo in s tem tudi zagotovilo za prehrano ljudi.

Iz 5. št. »Die Biene — 1965«

Prevedel Valentin Benedičič

ZASTRUPILI SO NAM ČEBELE

KAROL ČERMELJ, POLJE PRI RENČAH

Kaj bi rekli, dragi čebelarji, ko bi vam zastrupili čebele tik pred kosta-
njevo pašo in to ob škropljenju nasadov s strupenimi pripravki? To se je
zgodilo nam čebelarjem pri Biljenskih gričih, v Mirnu-Orhovlju, Bilju in
Vrtojbi. Miren in Bilje imajo vsak svojo škropilno ekipo. Nekega dne sredi
maja me je mirenska ekipa obvestila, da bodo drugi dan škropili hruške s
strupenimi preparati. Moral sem podpisati izjavo, da sem obveščen. Prav
tisti dan pa je biljenska ekipa tudi začela škropiti hruške tik ob mojem
čebelnjaku, ne da bi me bila obvestila. Ob koncu maja je cvetela akacija, ni
pa medila. Okrog 7. junija je začela biljenska ekipa škropiti vse nasade s
strupenimi pripravki. Opazil sem vedno več mrtvih čebel. Takoj drugi dan
sem se šel pritožiti v pisarno. Tam je bilo več uslužbencev, med njimi tudi
inženir Kosta Hilar. Na moj protest, da me niso obvestili, sem dobil tale
odgovor: »Nismo vas dolžni obvestiti, ker sadno drevje zdaj več ne cvete.
Delamo po zakonu in tako smo kriti.« Sadno drevje takrat res ni cvetelo, toda
v podrasti je bilo obilo travniških cvetlic, ki so vabile čebele. Ako bi jih ne
bilo, bi čebele ne imele tam kaj iskati. Po osmih dneh škropljenja smo bili
ob vse čebele delavke. Tudi nekaterim maticam strup ni prizanesel. Vse upanje
na kostaanjevo pašo je šlo po vodi. Družine sem imel prej tako močne, da me
je kar skrbelo, kako bom spravil vso to žival pred prevozom v panje.

Navsezadnje so bile družine tako oslABLJENE, da je ostala samo zalega
in nekaj mladice, brade in žrela pa prazne. Vsak dan sem moral pokopavati
mrtve čebele in to še pozneje po končanem škropljenju. Okrog 19. junija pa
sem vendarle dobil obvestilo z občinskim žigom, da bodo od 24. junija dalje
ponovno škropili. Po toči ne pomaga nobeno zvonjenje več! Dobil sem pre-
vozno sredstvo in čebele 25. junija zvečer odpeljal.

Po petih tednih sem jih pripeljal domov. Čeprav so bile na dobri paši,
so si samo opomogle, namesto da bi si nabrale vsaj del zimske zaloge, kot je
bilo to druga leta.

Kdo nam bo zdaj povrnil škodo? Vsi prizadeti smo se takoj pritožili in
zahtevali odškodnino. Do sedaj pa še nismo prejeli nobenega odgovora, čeprav
so priznali, da so ga polomili. Zima se bliža, čebelam pa je treba dati čimprej

zimsko zalogo. Toliko se govori in piše, da je premalo čebel, vedno več pa sadovnjakov. Tukaj jih imamo pa preveč, sicer jih ne bi tako nesmiselno uničevali. Zato je čebelarjem v bližini sadovnjakov odzvonilo! Sadjarji prav malo vedo ali pa nič o tem, kaj pomenijo čebele! Ne vedo, koliko skrbi, stroškov in dela ima čebelar. To jih nič ne briga. Zato zahtevamo prizadeti čebelarji, da obe zadrugi poravnata škodo čimprej. Dosti je tega zavlačevanja in izmičkanja, sicer se bomo pogovorili na sodišču.

Op. ur.: Čebelarje smo že večkrat opozorili na zakonska določila in predpise glede varstva čebel pred zastrupitvami s kemičnimi pripravki. V našem listu smo objavili Odredbo o zaščiti čebel pri škropljenju rastlin in sadnega drevja (Uradni list LRS, št. 16/1954). Zadruga je prav gotovo odgovorna za vse posledice, ker vas ni obvestila o škropljenju. V sadovnjakih cveto regrat in druge medovite rastline tudi še potem, ko je sadno drevje že zdavnaj odcvetelo. Škropivo pada na te rastline in čebele se zastrupe. Kakor smo poučeni, imamo danes že na voljo tudi učinkovita nestrupena škropiva. Čebelarji in njihove organizacije naj sodelujejo s kmetijskimi zadrugami in se pogovore o datumu škropljenja in o nestrupenih pripravkih. Tako bomo škodo najlažje preprečevali.

Kmetijske organizacije, ki opravljajo škropljenje, morajo obvestiti o tem vse čebelarje v svojem okolišu, sicer odgovarjajo za vso nastalo škodo.

KAJ JE BOLJE

VIRMASAN

Za pomladansko dražilno pitanje se zadnje čase vedno bolj priporoča in uporablja medeno testo. To pitanje je zelo primerno posebno za čebelarje, ki nimajo svojih čebel doma in ne morejo biti vedno pri njih. Z njim začnemo spomladi štirideset dni pred glavno pašo, da imamo takrat družine na višku, kajti le močne jo lahko izkoristijo.

Kakor vsaka nova stvar ima tudi to pitanje svoje zagovornike in nasprotnike. Ti bolj zagovarjajo pitanje s tekočino.

Da si bomo na jasnem, si oglejmo oba načina ter njune dobre in tudi slabe strani.

Nasprotnike pitanja z medenim testom najbolj moti dejstvo, da pri tem pitanju rabijo čebele več vode, da lahko testo tope. Zaradi tega bolj silijo iz panjev in se jih ob slabem vremenu več pogubi. Ako imajo vodo v bližini čebelnjaka, niso izgube nič večje kot običajno. Ako je ob pitanju lepo vreme in dober izlet, jih podnevi presneto malo ostane pri testu, pač pa več ponoči. V lepih izletnih dneh dobe tudi dosti vode. Ako je slučajno vmes kak slab dan, jim je ne manjka.

Spomladi rabijo čebele za nemoten razvoj tri stvari. Te so: mir, zadostno količino primerne hrane in toploto. In ravno pri pitanju z medenim testom, ki jim ga dajemo le enkrat tedensko, jih pri njihovem delu le malo motimo in ne hladimo po nepotrebem panjev. Vsako odpiranje panjev spomladi več škodi, kot koristi. Ako imamo za to pitanje vse pravilno urejeno, se pri dodajanju čebele ne razburjajo in sedaj tako potrebna toplota ne uhaja iz panja.

Glavni namen tega pitanja je v tem, da nudimo čebelarjem stalno pašo v panju. Četudi v naravi za kak dan odpove, jo imajo v panju neprekinjeno. Vendar moramo pri tem vedeti, koliko lahko damo naenkrat in v koliko dneh to porabijo. Ko so pitalniki prazni, jih takoj zopet napolnimo, da se ta paša ne prekine. Zato je dobro, da imamo testo že prej pripravljeno, da ga ni treba delati sproti. Ako je pravilno napravljeno, se ni treba bati, da bi se pokvarilo.

Poglejmo še, kaj in kakšne ugodnosti nudi čebelarjem in čebelarju pitanje s tekočim medom ali sladkorjem. Ako hočemo s tem pitanjem doseči uspeh, moramo krmiti vsak dan ali vsaj vsak drugi dan. Dajemo le v manjših količinah do četrta litra dnevno. Dobro je, ako to količino počasi večamo, tako da doseže sredi pitalnega časa do pol litra. Ko to dosežemo, začnemo dozo zopet manjšati in ob koncu pitanja pridemo zopet na začetno količino. Tako najbolj posnemamo naravo, ko se donos nekaj časa dviga, potem pa začne upadati.

Slaba stran tega pitanja je v tem, da moramo vsakokrat odpirati panj in razburjati čebele. Toda neznatna količina hrane, ki jo dodamo, le za kratek čas vzpodbudi čebele. Kmalu se spet umire in nič več nimajo občutka, da je nekje stalni vir paše.

Pravijo, da vsa pota vodijo v Rim. Zato tudi vsak čebelar lahko uporablja ta ali oni način pitanja, ki mu pač najbolj ustreza. Važno je le to, da doseže svoj namen.

S tem sem povedal le svoje osebno mnenje o obeh načinih pitanja. Preizkusil sem že oba in bom zaenkrat ostal pri pitanju z medenim testom, dokler ne bodo iznašli še kaj boljšega.

KAKO SEM ZAČEL ČEBELARITI

VINKO VOVK, SUHORJE PRI ILIRSKI BISTRICI

Čebelarsko društvo v Ilirski Bistrici me je kot najstarejšega člana naprosilo, naj obudim nekaj spominov na začetek svojega čebelarjenja.

Mladenič sem še bil, ko me je čebelarjenje že zanimalo. Takrat so bili pri nas redki čebelnjaki. V naši vasi — na Suhorju v Brkinih — je imel precej panjev neki Jože Biščak. Pri njem sem videl poleg kranjčev panje, ki so bili podobni Gerstungovim, le satniki so bili za polovico nižji. Rekel sem mu, da bi tudi jaz rad čebelaril, a ne vem, za katere panje naj se odločim. Povedal sem mu tudi, da sem prebral knjigo »Umni čebelar«, ki jo je izdala Mohorjeva družba, in pripomnil, da se še ne morem odločiti. Naš čebelar me je prepričeval, da ga ni boljšega panja od njegovega. Jaz o tem nisem bil prepričan. Moj prvi panj je bil dunajski stoječi panj. Izdelal sem si ga sam po knjigi Domači vrtnar, ki jo je izdala leta 1905 Mohorjeva družba, a zadovoljen z njim nisem bil, ker se je odpiral zgoraj. Tedaj sem se odločil za posvet z drugim večjim čebelarjem tj. Žnideršičem v tri ure oddaljeni Ilirski Bistrici. Ta je imel takrat tovarno testenin. Te sem tudi jaz kupoval za svojo trgovino. Vsakokrat sem si ogledal tudi njegov čebelnjak. Žnideršič je bil prijazen in mi je rad pokazal svoje panje. Ko sem mu nekoč še povedal svojo željo, da bi čebelaril, a da se ne morem odločiti za panj, mi je veselo dejal: »Prav zdaj

preizkušam Albertijev panj, ki sem ga preuredil tako, da imajo satniki v plodišču in v medišču enako mero. Obljubil je, da bi mi jih za poskušnjo nekaj napravil. Takoj sem naročil dva. Ko sem spet prišel po testenine, sta bila panja že narejena. Sosed Biščak mi je prodal dva roja in vsadil sem ju v plodišče, kjer so bile satnice.

Znideršiča je uspeh zanimal. Vsakokrat, ko sem se pri njem oglasil, me je vprašal, kako je s čebelami in kakšni se mi zde novi panji. Dobro se mu je zdelo, ko sem jih pohvalil; in res sem bil z njima nadvse zadovoljen. Največja odlika novega panja je bila v tem, da se je odpiral zadaj in da sem vsakega lahko pregledal, ne da bi prekladal druge.

Za to novost so se zanimali tudi čebelarji iz sosednih vasi in začeli izdelovati take panje; celo Jože Biščak, ki je bil prej tako trdno prepričan, da so njegovi najboljši, si jih je napravil.

Nekaj dobrih letin je navdušilo še druge in število brkinskih čebelarjev je rastle. Zdaj je v Reški dolini že večje število čebelnjakov s temi panji.

Čebelarski tečaji so bili več let zaporedoma v Ilirski Bistrici, in sicer vedno v tovarni testenin, ki je bila v bližini čebelnjaka. Obisk je bil vedno dober. Imena nekaterih predavateljev so mi še v spominu: Znideršič, Bukovec, Humek, Rojina i. dr. Čebelarstvo je bilo takrat donosno. Da bi število panjev čimprej povečal, sem kupoval od bližnjih čebelarjev kranjčice in jih prestavljal v AŽ-panje. Te mi je izdeloval vaški mizar.

Taki so bili začetki mojega čebelarjenja. Več kot pol stoletja je minilo od takrat. Vso to dolgo dobo sem bil — in tudi leta pod Italijo — zvest naročnik Slovenskega čebelarja. Marsikatero prijetno uro sem prebil ob čebelnjaku in prebiranju našega lista.

ČEBELARSKA DRUŽINA CELJE JE POČASTILA 20-LETNICO OSVOBODITVE

FRANC KOLENC

Čebelarska družina Celje se je proti koncu leta 1964 z veseljem odzvala vabilu hortikulturnega društva Celje za sodelovanje na skupni razstavi, ki naj bi jo priredili v počastitev 20. obletnice osvoboditve Jugoslavije. Bilo je več skupnih sej in sklenili smo, da bo v Celju razstava cvetja, okrasnega grmičevja, vrtnarstva in čebelarstva. Družina je prišla za delo in na rednem letnem občnem zboru dne 21. 1. 1965 smo sprejeli svoj letni program. V njem smo še posebej poudarili organiziranje skupne razstave s hortikulturnim društvom Celje. Priprave pa niso potekale tako, kot so bile zamišljene. Zataknilo se je pri finančnih sredstvih. Predvidenega denarja občinske skupščine ni bilo in tako je organizacija razstave klavarno propadla.

Odbor čebelarske družine je bil pred odločitvijo, ali naj se odpove na rednem letnem občnem zboru sprejetemu sklepu ali naj samostojno organizira razstavo. Nekateri člani odbora so zmigovali z rameni, ko so slišali predlog čebelarja Ivana Fegeša in Franca Kolenca, da bi družina sama organizirala čebelarsko razstavo in tako izvršila sprejeti sklep. Kljub temu smo sklenili, da bo čebelarska razstava od 29. do 31. avgusta 1965 v družinskem čebelnjaku

v Zagradu in da bo dne 29. 8. 1965 veselica za občane v dvorani Svobode Zagrad. Imenovali smo odbor za razstavo in odbor za družabno prireditvev. Čebelarstvo smo poverili čebelarjem Ivanu Fegešu, Francu Kolencu in Ivanu Derstvenšku. Pritegnili smo še nekaj agilnih čebelarjev in razstava je popolnoma uspela. Odbor je pooblastil čebelarje in razstava je popolnoma uspela. Naprosili smo agilnega čebelarja Franca Kolenca, da nabira reklamne oglase gospodarskih organizacij in da pritegne k delu še druge delavoljne čebelarje. Tako bi dobili denarno pomoč z reklamami na lepaku — vabilu za

Pogled na del skrbno pripravljene razstave

čebelarstvo razstavo. Gospodarske organizacije sta obiskala čebelarja Franc Zidanšek in Franc Kolenc. Imela sta še kar lep uspeh. Posebno razumevanje je pokazala Cinkarna Celje, ki je prispevala 150.000 din predvsem zaradi tega, ker njeni žvepleni plini onemogočajo medenje in razvoj čebelarstva na precejšnjem teritoriju celjske okolice. Tudi tovarna Aero Celje je prispevala in plačala za oglas 60.000 din, to pa predvsem zato, ker v svojem proizvodnem procesu uporablja precej voska in je tako zainteresirana za napredek čebelarstva. Železarna Štore in Lesno industrijski kombinat »Savinja Celje« sta prispevala 50.000 din ter ključavničarski mojster — čebelar Miloš Klinar 6000 din. Vsem navedenim se čebelarstva družina Celje prav lepo zahvaljuje za prispevke. Povedati je še treba, da občina Celje ni bila pripravljena nuditi finančne pomoči, čeprav bi bila prva poklicana za to.

Za samo razstavo so poleg že imenovanih z delom veliko prispevali še čebelarji Anton Čepin, Slavko Kranjc, Blaž Kantušar, Vinko Trantura in Vinko Tomažič ter celotni odbor.

Razstava je povsem uspela. Občani so pokazali veliko zanimanje. Na dan otvoritve dne 29. avgusta si je ogledalo razstavo nad 400 obiskovalcev. Veliko pozornost je vzbujalo na razstavi okoli 120 kg prvovrstnega voska, ki ga je razstavil čebelar Zidanšek v štirih kolačih. Redki so čebelarji, ki bi se lahko ponašali s tako količino prvovrstnega voska. Ne samo za mladino, temveč tudi za odrasle je bil zelo privlačen stekleni opazovalni panj. Čebelarji Ivan Fegeš, Blaž Kantušar in Ivan Drstvenšek so izmenoma pojasnjevali obiskovalcem dele razstave in odgovarjali na vprašanja. Za ogled razstave ni bilo vstopnine, vendar so obiskovalci velikodušno dajali prostovoljne prispevke.

Prostori v čebelnjaku družine, ki ima tudi manjšo dvorano za predavanja, so bili sicer nekoliko majhni, da bi lahko pokazali vse, s čimer se ukvarjajo čebelarji. Kljub temu je odboru uspelo, da je občinstvu prikazal razvoj našega čebelarstva in njegove uspehe po osvoboditvi. Zunanji del razstave je prikazal različne vrste naseljenih panjev, steklene opazovalne panje in praktična stojišča za prevaževalce ter razne druge praktične predmete.

Zabava za obiskovalce prvega dne razstave in za ostale občane se je zavlekla pozno čez polnoč. Tudi tu so pridno pomagali čebelarji Ivan Bervar, Slavko Kranjc, Vinko Trantura in drugi. Pri zabavi nam ni šlo za dobiček, saj so bile cene nižje od gostinskih. Družina se je zadovoljila s skromnim dobičkom 14.000 din. Z zabavo smo hoteli pritegniti občane na ogled razstave.

Čebelarska družina je zadovoljna s svojim delom, saj je čisti dohodek od razstave, zabave in reklam presegel 170.000 din. Ta sredstva bomo uporabili za razvoj čebelarskih krožkov na osemletkah, za obnovitvena dela in dopolnitev družinskega čebelnjaka ter za regres pri prodaji mladih matic, ki jih vzreja čebelar Ivan Fegeš iz Zagrada št. 92; te lahko čebelarji celjske družine nabavijo za polovično ceno, ostalo polovico pa plača družina.

Čebelarska družina Celje se zahvaljuje vsem čebelarjem, ki so poslali na razstavo svoje predmete. Posebno se zahvaljuje čebelarju Pizlaku iz Apač pri Ptujju in upravi Celjskega muzeja, ki sta dala za razstavo zgodovinske in druge redke razstavne predmete.

PO KRANJSKEM, KOROŠKEM ŽE AJDA ZORI!

FRANJO VRCKO

Na to pesem se vedno spomnim, ko je ajda po naši Dolenjski deželi pred žetvijo. Te pesmi se spominjam tudi v pozni jeseni, ko se poslavljam od svojih čebel. Toda paša na ajdi nas je tudi letos popolnoma pustila na cedilu. Na splošno se čebelarji pritožujejo, da ajda ni dala nič. Tudi jaz sem imel letos nekaj panjev na ajdovi paši na Krškem polju, toda na njej niso čebele prav nič dobile. Vse, kar so prinesle letošnjo jesen, so nabrale na otavi. Ta se je letos bujno razvila, ker je bilo dovolj moče. Spet smo prestali izredno deževno leto. Le marec je bil sončen in topel, čebele so izkoristile samo spomladansko pašo na raznih vrbah, resih in drugod. Zaradi tega smo imeli tudi dovolj zelo zgodnjih rojev. Vse poznejše paše je letošnje deževje tudi oviralo ali pa uničilo. Na travniški in akacijevi paši je večinoma lilo kakor iz škafa.

Travniška paša sicer kljub temu počaka kak dan na izboljšanje vremena, medtem ko se akacijevo cvetje kmalu osuje. Tudi na kostanjevi paši nam hudi nalivi niso prizanašali, kljub temu so čebele v vmesnih toplih dneh le nekaj nabrale. Pravijo, da je tudi smreka tu in tam nekaj dni medila. Moj brat iz Dravske doline mi je sporočil, da so mu čebele na smreki v dobrem tednu napolnile medišča. Kmalu nato se je vreme poslabšalo in paše je bilo tam za letos konec. Kdor je bil torej s čebelami blizu smrekovih gozdov, je lahko izkoristil to kratkotrajno pašo. Čebelarji, ki so pozneje prevažali na smreko, niso dobili ničesar.

Ko se torej to katastrofalno leto bliža h kraju, se pa le spet tolažimo, da bo drugo boljše.

PISMO NAŠEGA DOLGOLETNEGA NAROČNIKA IZ ZDRUŽENIH DRŽAV

Cenjeni!

Po dolgem času se zopet oglašam. Hkrati vam pošiljam dva dolarja za list Slovenski čebelar, ki mi je tu v daljini, prostrani Ameriki prijatelj in zvesti spremljevalec v dobrih in slabih letinah. Že večkrat sem se pripravil, da bi vam s skromnimi stavki opisal tukajšnje čebelarjevo in čebelje življenje, a žal sem moral večkrat odložiti pero, ker me je ta ali oni motil s kakšnim strokovnim vprašanjem. Marsikateri okoliški čebelar namreč ve, da dobivam nasvete po Slovenskem čebelarju iz Slovenije, kjer je čebelarstvo že tradicionalna stvar. Nepopisno je vedno moje veselje, ko zagledam pismonošo s Slovenskim čebelarjem, ki je pri nas močno zaželeno berilo. Če hočem biti odkrit, vam moram povedati, da mi je prijatelj in svetovalce, nevidna, a tem trdnjša vez med staro in našo novo domovino. Veselimo se tu vsi, ki govorimo isti jezik, jezik naših mater. Zanima nas vse, kar naše glasilo prinaša, od prve do zadnje črke. Seveda takoj vsega preberem in če mi le čas dopušča, dvakrat in celo trikrat. Hranim vse letnike tega zame edinstvenega lista v svoji skromni knjižnici.

Zdaj pa nekaj o mojih muhah. So kavkaške pasme, bolj krotke, ker ne pikajo rade in tako hudo kakor italijanke. V tem pogledu so enakih lastnosti kot »naša« kranjica. S svojimi čebelami živim v mestu, zato moram imeti temu primerno pasmo: bolj ponižne, pohlevne in mirne, sicer bi prav gotovo imel opravka s čuvarji javnega reda in zakonom. Letos sem imel pravzaprav sitnosti s svojimi čebelami. Niso bile kaj prida. Pašne razmere in vreme jim niso posebno ugajale. Dva roja sem samo dobil in ogrebel; tretji si je pa sam izbral stanovanje v enem izmed praznih panjev. Čebelarim pa z nakladnimi panji, ker so za tukajšnje razmere bolj primerni. V upanju gremo tudi mi in naše čebele letos v zimo in mirno ter samozavestno bomo pričakali naslednjo pomlad.

Prosim za odgovor s potrdilom o prejemu denarja ter za sporočilo, v kakšne namene ste ga uporabili. Iskreno pozdravljam vas v upravi in vse prijatelje, bralce našega Slovenskega čebelarja.

Frank Hersich

Zapisnik o XIV. rednem občnem zboru Zveze čebelarških društev za Slovenijo dne 25. aprila 1965 v dvorani Komunalnega zavoda za socialno zavarovanje v Ljubljani, Miklošičeva 24

Predsednik Valentin Benedičič je odprl občni zbor, pozdravil delegate čebelarških društev, delegate Saveza pčelara Hrvatske, zastopnika Republiškega sekretariata za kmetijstvo in gozdarstvo ing. Miro Pucovo, zastopnika Republiške gospodarske zbornice ing. Toneta Zorca in zastopnike tiska. Nato so bili izvoljeni na predlog Alojzija Benka v delovno predsedstvo Franc Češnovar, Jožko Šlander in Valentin Benedičič; za overovatelja zapisnika prof. Slavko Raič in ing. Anton Urbanija; v verifikacijsko komisijo Maks Avšič, Franc Levstik in Janko Marolt; v kandidacijsko in volilno komisijo pa Stane Potokar, Franc Resman, Peter Močnik, Jože Kovač in Oton Mikulič. Občni zbor se je takoj soglasno odločil za javne volitve.

Sledila so poročila predsednika, blagajnika in urednika Slovenskega čebelarja, ki smo jih že objavili v našem glasilu. Težišče razprave o poročilih je bilo okoli prodaje medu zaradi nizke odkupne cene. V tej razpravi so sodelovali zlasti čebelarji Slovence in Vadjal iz čebelarskega društva Brežice, urednik Slov. čebelarja Senegačnik, dalje Jožko Šlander iz ČD Celje in Franc Češnovar iz ČD Nova Gorica. Zadnja dva sta pojasnila, da je o prometu z medom razpravljaj prejšnji dan tudi upravni odbor. Odborniki so razpravljali o raznih možnostih glede prodaje medu in so med drugim tudi sklenili, naj izda Zveza skupaj s podjetjem Medex brošuro o medu, ki naj bi s propagando za uživanje medu prispevala k njegovi večji porabi na domačem trgu. Zaradi časovne stiske je član predsedstva Češnovar pozval razpravljajoče, naj se omejijo le na najnujnejše probleme. Po končani razpravi je na predlog predsednika nadzornega odbora prof. Raiča občni zbor soglasno izglasoval razrešnico upravnemu odboru.

Sledili so predlogi za odlikovanje za čebelarske zasluge z redom Antona Janše I. stopnje, ki ga po pravilniku podeljuje samo Zveza. Za odlikovanje so predlagali prof. dr. Iva Tomašca, predsednika Saveza pčelara Hrvatske, pred leti še izredno delovnega Julija Mayerja iz Ljubljane, dalje Mirka Milosta iz Sevnice, prof. ing. Josipa Priola iz Maribora, Josipa Pavletiča iz Nove Gorice in Antona Verbiča iz Ljubljane. Med čitanjem utemeljitev so navzoči vse predloge sprejeli z aplavzom. Nato je predsednik izročil odlikovanja.

Sledilo je poročilo Maksa Avšiča o sklepčnosti občnega zbora. Od 40 včlanjenih čebelarških društev je bilo zastopanih 33 in zato je bil občni zbor sklepčen.

Sledile so volitve. Kandidacijska komisija je pripravila predlog za vse organe Zveze. V posamezne organe so bili po tem predlogu izvoljeni sledeči člani:

V izvršni odbor Maks Avšič, Ivan Barič, Valentin Benedičič, Franc Cvetko, Maks Gregorc, Vladi Martelanc, Jože Mažgon, Ignac Omahen, Justina Rataj, Franček Rome, Edi Senegačnik, Stanko Smraje, Franček Sivic, Anton Urbanija in Anton Verbič.

V upravni odbor Janko Belec, Alojzij Benko, dr. Radovan Bratina, Franc Češnovar, Rudolf Galob, Martin Kink, Jože Kovač, Adolf Kovič, Ludvik Krese, Janko Marolt, Oton Mikulič, Peter Močnik, Ivan Zunko ter po en zastopnik za ČD Koper in ČD Tolmin;

V nadzorni odbor Ivo Majcen, Stane Potokar in Slavko Raič, in v častno razsodišče Franc Peterca, Viktor Meliwa, Franc Farazin, Jožko Šlander in Valentin Benedičič.

Glede delovnega programa smo po kratkem pojasnilu predsednika Benedičiča sprejeli tale sklep: Občni zbor pooblašča upravni odbor Zveze, da sklepa na jesenskem zasedanju o dokončni višini vpisnine in članarine za Zvezo in Savez za leto 1966. Izvršni odbor pripravi za to sejo predlog delovnega načrta za leto 1966 v okviru sedemletnega programa razvoja čebelarstva skladno

z lastnimi finančnimi sredstvi, če ne bi bila pravočasno zagotovljena družbena pomoč. Program naj se po sprejetju objavi v Slovenskem čebelarju.

Nato je občni zbor obravnaval načrt proračuna Zveze za leto 1966. Proračun je bil soglasno sprejet.

Sledilo je obravnavanje načrta o skupnem zavarovanju čebel. Po krajši razpravi smo sklenili, naj prouči načrt upravni odbor na jesenski seji.

Nato je pojasnil tov. Slander osnutek pravilnika za ureditev in poslovanje častnega razsodišča Zveze. Po krajšem pojasnjevanju ga je sprejel občni zbor soglasno.

Predsednik prečita nato osnutek odprtega pisma o čebelarških problemih Skupščini SR Slovenije. Soglasno smo sklenili, naj se odprto pismo pošlje naslovu in v vednost Sekretariatu za kmetijstvo in gozdarstvo.

Pri raznoterostih je poročal V. Razingar o delovnem programu čebelarške družine A. Janše v Breznici. Družina obnavlja Janšev čebeljak, ki ga bodo predvidoma odprli poleti. Predlaga, da bi pri tej slovesnosti sodelovala tudi Zveza in da bi bila tista številka Slovenskega čebelarja, ki bo izšla v mesecu otvoritve, posvečena Antonu Janši. Predlog smo sprejeli.

Dalje je predlagal V. Razingar, naj bi Zveza omogočila prevod predavanja profesorja K. Frischa o čebelah ter njihovi govorici in naj bi se to predavanje posnelo na magnetofonski trak. Po krajši razpravi smo sklenili, naj prisrubi prevod ČD Radovljica, za posnetek na magnetofonski trak pa naj se ČD Radovljica sporazume neposredno s ČD Maribor, ki ima že izkušnje v tem.

Jožko Slander je opozoril na razpisane nagrade Poslovnega združenja za čebelarstvo Jugoslavije v Beogradu za revijo tega združenja »Jugoslovensko pčelarstvo«. Poudaril je, da nima zaupanja v to organizacijo, ker so v njej vodilni ljudje, ki so s svojim delovanjem pri podjetju Agromel povzročili družbi in čebelarstvu veliko škodo. Sprašuje se, od kod jemljejo sredstva za razpis nagrad za članke, na kakršnih je bilo osnovano vse delo Agromela, ki je ravno zaradi nerealnosti svojih načrtov zašlo že v kratkem času svojega obstoja v težave in končno v likvidacijo. H koncu je ponovno poudaril, da naša čebelarška organizacija ne more imeti zaupanja v

take ljudi in da je njena dolžnost, da opozori pristojne družbene organe na to okolnost.

Tov. Lobnik iz ČD Maribor je opozoril, da je Agrokombinat Maribor nabavil iz likvidacijske mase Agromela čebele in jih prepeljal v Maribor. Te čebele je treba po njegovem mnenju pregledati, pa se čebelar, ki ga je namestil Agrokombinat, temu upira. Postopati hoče tako samovoljno kot prej pri Agromelu. Tov. Benedičič pojasni, da veljajo predpisi o prometu s čebelami enako za družbeni kakor za individualni sektor. Čebele se smejo prevažati iz kraja v kraj samo na podlagi potrdila o zdravstvenem stanju čebel, ki ga izda občinski veterinarski inšpektor, v čigar delovnem območju so bili čebelji panji.

Predsednik ČD Krško je predlagal, naj bi bil prihodnji redni letni občni zbor naše Zveze v Novem mestu, neki delegat pa je predlagal Ribnico. Tovariš Benedičič je pojasnil, da je glede na številne še nerešene čebelarške probleme najboljše, da bo tudi še naslednji občni zbor Zveze v Ljubljani, kamor vsak čas lahko povabimo tudi zastopnike oblasti. Po kratki razpravi se je občni zbor odločil za to, da bo tudi naslednji občni zbor Zveze v Ljubljani.

Nekateri delegati so želeli, naj bi čebelarški pregledniki povsod v Sloveniji dobili za svoje delo enotna pooblastila. Tov. Benedičič pojasni, da je Zveza posredovala pri vseh občinah, iz katerih so bili udeleženci tečajev za čebelarške preglednike v letošnjem januarju in februarju, naj izdajo enotna pooblastila. Poslala jim je tudi osnutek pooblastila, katerega so se občine v glavnem tudi držale. V kolikor pri posameznih čebelarških društvih izdajanje pooblastil za čebelarške preglednike še ni enotno urejeno, naj se po potrebi obrnejo na Zvezo za posredovanje pri občinskih skupščinah.

Ob zaključku občnega zbora je predsednik prečital na podlagi razprave sledeče predloge in naloge za delo Zveze, ki so bile sprejete kot sklepi.

1. Naloge, pri katerih naj Zveza sodeluje v zveznem merilu kot član Saveza:

1. Priprava osnutka za izdajo temeljnega zakona o čebelarstvu;

2. Priprava osnutka novih »Navodil« o pogojih za kupovanje denaturiranega sladkorja za prehrano čebel — v smislu predsednikovega poročila.

3. Izposlovanje vozne ugodnosti za skupinska potovanja članov organizacije po železnici. Zainteresirati je treba Savez, da bi ga vnesli v spisek uživalcev vozne ugodnosti za vse organizirane čebelarje v SFR Jugoslaviji. Če bi Savez ne bil dovolj zainteresiran za to zadevo, potem naj pokrene Zveza, da se navedena ugodnost izposluje samo za slovenske organizirane čebelarje.

4. Proučiti skupaj s Savezom možnosti znižanja železniške tarife za prevoze čebel na paše.

II. Naloge Zveze v republiškem merilu:

1. Nadaljevati s posredovanjem pri pristojnih republiških organih za organiziranje znanstveno-raziskovalne in pospeševalne dejavnosti pri Kmetijskem inštitutu Slovenije.

2. Pozimi 1965/66 organizirati dva dvodnevna tečaja za čebelarske preglednike, in sicer v Novi Gorici ali Kopru in v Ljubljani.

3. Izvršiti sklep o odobritvi posojila 1.500.000 din za prvo leto brez obresti, nadalje z 1 % obrestmi kot pomoč čebelarskemu društvu Ribnica za organiziranje lastne mizarске delavnice za izdelavo panjev in čebelarskih potrebščin iz lesa.

4. Izdelati predlog osnutka odredbe za omejitev sečnje medovitega drevja, in sicer:

a) lip in javorov po vsej Sloveniji, akacije pa v krajih, kjer dejansko med, to so tele občine: Nova Gorica, Sežana, Ilirska Bistrica, Novo mesto, Črnomelj, Metlika, Sevnica, Celje, Maribor Center, Lenart v Slov.goricah, Radgona, Ptuj, Murska Sobota, Ormož in Lendava.

5. Zveza naj zaradi zboljšanja paše v območjih mest sodeluje tudi z republiškim hortikulturnim društvom, čebelarska društva pa s podeželskimi hortikulturnimi društvi, ker utegne biti to sodelovanje za čebelarstvo zelo koristno.

6. Prouči naj temeljni zakon o vodah z namenom, da se ugotovijo možnosti za določbe o gojitvi medovite vegetacije vzdolž reguliranih vod in v opuščenih strugah, kar naj bi prišlo v republiški zakon.

7. Zveza naj prouči tržišče z medom. Sedanje odkupne cene od 550 do 450 din so odločno prenizke tako glede na našo proizvodnjo kakor tudi glede cen drugih artiklov, ki imajo veliko manjšo hranilno vrednost. Odkupna cena bi se morala gibati okrog 700 din za 1 kg. Pri

sedanjih razmerah na tržišču z medom tudi Medex ne more izboljšati cene in je nujno potrebna družbena intervencija z regresiranjem.

Zveza naj naslovi ustrežno vlogo na pristojni republiški organ s predlogom, naj skuša zadevo reševati s sodelovanjem drugih organov, v katerih pristojnost sodijo tovarne, bolnice, internati, počitniški domovi itd.

8. Zveza naj skuša s strokovnjaki proučiti škodljivi vpliv plinov iz tovarn na vegetacijo in čebele ter pomagati čebelarskim društvom v teh težavah pri pristojnih republiških organih.

PRESEDNIKOM ČEBELARSKIH DRUŠTEV

Letos je izšel v uradnem listu SFRJ št. 16-527/65 Temeljni zakon o društvih. Po 22. členu tega zakona morajo društva vskladiti svoja pravila s tem zakonom na svojem prvem občnem zboru. Ob tej priložnosti naj društva spremenijo oziroma popravijo osnutek društvenih pravil, objavljen v 12. številki leta 1964, v kolikor so ga uporabila za svoja pravila, takole:

Na strani 501 letnika 1964 naj se vpiše kot 4. odstavek v 20. členu sledeče besedilo: »Upravni in nadzorni odbor se morata konstituirati na seji v osmih dneh po izvolitvi.«

Nad 21. členom naj se vpiše: »b) Upravni in izvršni odbor.«

V 21. členu naj se v 1. odstavku črta drugi stavek: »Vsega mora imeti osem članov.« Namesto tega stavka naj se pripiše: »Praviloma sestavljajo upravni odbor predsedniki oziroma tajniki čebelarskih družin in čebelarskih krožkov ter zastopniki družbenih čebelarstev.«

2. in 3. odstavek tega člena naj se črta.

Nad 22. členom naj se črta: »b) Upravni odbor.«

V 24. členu naj se vpiše prvi odstavek: »Nadzorni odbor sestoji iz treh članov, ki izvolijo predsednika iz svoje srede.«

V 27. členu naj se kot zadnji odstavek vpiše sledeče besedilo: »Služba družbenega knjigovodstva nadzira finančno in materialno poslovanje društva glede uporabe družbenih sredstev, v kolikor jih prejme za svoje delo.«

Kot zadnji, to je 3. odstavek v 29. členu, vpišite: »Glede zakonitosti svojega dela

je društvo pod nadzorstvom pristojnega organa za notranje zadeve.

O predlaganih spremembah društvenih pravil, ki jih narekuje deloma potreba, predvsem pa novi Temeljni zakon o društvi, razpravljajte in sklepajte na prvem občnem zboru.

Uprava ZCDS

ČEBELARSKA DRUŽINA STUDENCI-PEKRE

Odbor naše družine se vztrajno trudi za dobro povezavo med člani. V nedeljo dne 18. julija 1965 smo se v prav lepem številu zbrali pri čebelnjaku tov. Gajška v bližini mariborske vzpenjače. Na sestanku je predaval predsednik društva tov. Peter Močnik o jesenskem delu pri čebelah, o slabi jesenski ajdovi paši, o zazimovanju, važnosti cvetnega prahu, o sortiranju in shranjevanju satja pozimi in še o drugem. Tov. Stefan Pušaver je govoril o preprosti vzreji dobrih matic, kar bi moral znati vsak napreden čebelar. Kljub dobremu obisku pa smo zelo pogršali učence (11), člane čebelarskega krožka osnovne šole v Limbušu, ki sicer radi prihajajo na sestanke. Krožek

uspešno vodi tov. Ivan Lipnik. Krožek ima dva AZ-panja. Predsednik družine tov. Jože Hanjc se je zahvalil predavateljem ter članom in gostom za udeležbo, nakar je bila prosta zabava, ki nam jo je, žal, pokvarila nenadna nevihta. Zaradi tega so se čebelarji prehitro razšli.

Dne 9. maja t.l. pa smo se čebelarji zbrali v velikem številu pri čebelnjaku rajnega člana Jožeta Mustra v Zgornjem Radvanju, kjer je predaval tov. Franc Lobnik o pravilnem prestavljanju, o njegovem pomenu, o vzreji matic ter o vedenju pri delu s čebelami. Navzoči so z velikim zanimanjem sledili predavanju.

Za letos je predvideno septembra še eno predavanje.

Pa tudi za poučno razvedrilo je družina skrbela. Dne 25. maja je organizirala izlet z avtobusom skozi Mežiško dolino in Velenje v Dobrno. Med potjo smo si ogledali elektrarno v Vuhredu. Dne 31. julija pa je bil drugi izlet, in sicer v Radence, Kapelo in v toplice Moravce.

Družina ima 39 članov s skupno 488 panji. Razen petih čebelarjev so na njenem območju vsi organizirani. Na Ptujskem polju ima svoj čebelnjak, kamor lahko člani prepeljejo čebele v ajdovo pašo.

Udeležence

Pri čebelnjaku tovariša Gajška

Člani čebelarkega krožka osnovne šole Limbuš s svojim vodjem tov. Lipnikom

NAS IZLET V BREZNICO

Menim, da bi bilo napak, če bi zamolčali izlet naše družine, saj je bil povezan z odkritjem čebelnjaka in s proslavo na Janševem rojstnem domu. Napak bi bilo zaradi tega, ker je bila čebelarska družina Rogaška Slatina ena izmed redkih družin, ki se je udeležila te velike slovesnosti. Ko omenjam to, ne mislim na število obiskovalcev; teh je bilo sorazmerno malo, ampak na zgodovinsko vrednost in na zasluge, ki si jih je pridobil Janša za naše čebelarstvo. Zato mi, dragi čebelarji, dovolite, da malo bolj podrobno opišem naš izlet, ki ga sicer organiziramo vsako leto in je postal zaradi tega že tradicionalen v naši družini. Razume se, da obiščemo vedno druge in nove kraje, kjer spoznavamo lepote naše ožje domovine.

Dne 15. avgusta 1965 zjutraj smo se zbrali pri avtobusu v Rogaški Slatini. Gledali smo proti nebu, kjer so se zbirali temni oblaki in nam grozili z dežjem. Po kratkem posvetu smo se odločili, da gremo. Res, že v Celju se je začelo vreme izboljševati. V Savinjski dolini je že sijalo sonce in uživali smo prekrasen pogled na okoliške hribe in na hmeljeve plantaže. Razpoloženje v avtobusu je po-

stajalo vse bolj izletniško. Nekateri so že načeli prve steklenice žganja in vina. Pripovedovali smo si razne dogodivščine, čebelarske in nečebelarske in sami nismo vedeli, da smo že prišli v prijazno gorenjsko vasico, ki nam je že s svojo prikupno zunanostjo naznanjala, da v njej praznujejo. Ni nam bilo težko najti slavnostnega prostora, saj so nam že transparenti z dobrodošlicami naznanjali, da je bil tukaj doma eden izmed naših slavnih mož — Janša. Prireditveni prostor je bil res slavnosten, posebno ga je poživljala čebelarska razstava, obnovljen Janšev čebelnjak in velik koš, v katerem so prodajali medico in druge čebelarske dobrote. Po slavnemu odkritju čebelnjaka, ki predstavlja kulturni spomenik radovljiške občine, in govorih predstavnikov slovenske in avstrijske čebelarske organizacije smo se morali posloviti, kajti čakala nas je še dolga pot v Begunje, na Ljubelj in končno domov v Rogaško Slatino. V Begunjah smo si ogledali muzej NOB in videli nekdanje zapore ter celice smrti, kjer so zverinsko mučili naše rodoljube med drugo svetovno vojno. Tu so trpeli in umirali naši ljudje, ki so žrtvovali za svobodo najdragocenejše, kar so imeli, svoje življenje. Marsikak čebelar se je zgrozil ob spominu na to, kaj vse so tu

počenjali nemški zavojevalci med zadnjo vojno. V gostilni »Jožovca«, ki je rojstni dom naših Avsenikov, smo se malo okrepčali in nato nadaljevali pot proti Tržiču in Ljubelju. V tem kraju smo si ogledali mejni prehod in žičnico na Zelenico. Večina se je peljala z njo in tako smo prišli hitro do gorskih orjakov, ki so se sklanjali nad naše glave. Pogled z gornje postaje žičnice je zares čudovit in edinstven. Vsakomur je lahko žal, če si kaj takega ne ogleda. Tudi v naši družini so bili nekateri, ki vsega tega niso videli. Predvsem so se bali vožnje in mraza, ki je tu menda celo leto. Seveda so se čebelarji, ki se niso vozili z žičnico, zatekli v bližnjo restavracijo. Tam smo se jim pozneje pridružili še mi, saj smo bili močno premraženi.

Tudi na povratku nismo zamudili nobene priložnosti, da si ne bi bili ogledali vseh mogočih zanimivosti. V Brniku smo opazovali pristajanje potniškega leta DC-6, ki je pravkar prispelo iz Alžirije.

Maks Kos

PISMO IZ MOSTARJA

Naš mladi sodelavec Martin Burjan, ki je objavil lani v Slov. čebelarju svoj prvi članek, se je oglasil iz gimnazije letalske šole v Mostarju in nam takole pisal: »Lepo Vas prosim, da bi objavil teh nekaj vrstic in pozdravili vse slovenske čebelarje. Zdaj sem v gimnaziji letalske vojne akademije v Mostarju. Čeprav sem ločen od domačih krajev, sem še vedno član čebelarskega društva v Gornji Radgoni in seveda tudi naročnik Slovenskega čebelarja. S težkim srcem sem moral letošnjo jesen prenehati s čebelarjenjem, ker sem odšel v vojaško šolo. Tu bom študiral sedem let in čebelar hočem ostati tudi v prihodnje. Vsak dan mislim na svoje čebele in na to, kaj dela moj oče z njimi. Res mi je hudo, ker sem tu brez čebel.

Lansko zimo so mi čebele dobro prezimile in se tudi lepo razvile, čeprav je bila pomlad tudi pri nas zelo deževna. Akacija, ki je pri nas glavna paša, ni dala letos ničesar, dež je sproti uničil vsako medenje. Čebele so nabrale le toliko, da so imele zase in da je matica dobro zalegala. Stari in izkušeni čebelarji so mi povedali, da je tako leto kot nalašč za rojenje. Da bi povečal svoje čebelarstvo, sem tudi jaz kupil dva roja, potem pa sem si napravil še umetnega. Prvič

sem poskušal, kako se napravi narejenec. Z nekakim strahom sem pričakoval, če se bo matica sprašila ali ne. Kako vesel sem bil, ko sem čez kake štiri tedne že opazil prvo zalego in prav lepo matico! Ajde pri nas ne sejejo več toliko, zato niso na njej skoro nič dobile. Nabrale pa so nekaj na otavi in kar je manjkalo, smo dokrmili s sladkorjem. In že je prišel dan ločitve, ko sem se moral posloviti od svojih čebelic in jih prepustiti dragemu očetu. Prepričan sem, da bo lepo skrbel zanje. Tudi kot bodoči pilot ne bom pozabil na čebele in jih bom skušal imeti, če se bo le dalo. Pozdravlja Vas

Burja Martin

V. P. 4067-1/VII Mostar — V. E. 5

Tov. Vadnjal iz Dobove nam piše. Naročnikom sahalinke (111) sem ugodil. Več jih je o uspehu ugodno poročalo. Nekdo tam od Ljutomera pa je vrnil pošiljko s pripombo, da sem navaden goljuf. Seveda sem mu vrnil poslani denar, ga oštel, koreninice pa posadil in vsaka se je prijala. Nekateri so me prosili za seme, čemur nisem mogel ugoditi. Vsakemu naročniku sem priložil tudi sadike zlate rozge in semena gledičevke. Letos sem si priskrbel nekaj semen svilnice, ki vam jih prilagam. To je čudovita rastlina. Čebele zelo obiskujejo njeno cvetje. Bolezni mi je preprečila, da njenega semen nisem mogel več nabrati. Prof. Cilenšek, ki pri rastlinah nikjer ne omenja, če mede, je pri tej zapisal, da daje čebelam obilo paše. Latinsko se imenuje *Asclepias siriaca*. Prof. Cilenšek pravi, da se je Linné zmotil, misleč, da je doma iz Sirije, v resnici pa je njena domovina Amerika.

Naši čebelarji so dobili največ po 3 kg medu na družino. Mnogi pa še tega ne. Je pač to preizkusna doba, ki bo marsikaterega začetnika prestrašila in mu vzela veselje.

Sklical bom sestanek čebelarjev, kjer bom priporočil nabiranje prispevkov za tiskovni sklad. Tudi Brežice, ki imajo občinski kredit, bom spomnil na to. Ob koncu vas naprošam, da priobčite v Čebelarju, da naročnikom lahko ustrezem s semenjem sahalinke. Tudi svilnice bo za tiste, ki se čimprej oglašijo. Pošiljal bom v pismu, da ne bo preveč izdatkov. Menim, da ne bo preveč 200 din za seme in poštnino.

Franjo Vadnal

LOJZE BABNIK

Neizprosna smrt je spet posegla med ljubljanske čebelarje in iztrgala iz naših vrst spoštovanega in uglednega moža ter čebelarja Lojzeta Babnika. Skoraj nismo mogli verjeti, da je to res. Vedeli smo sicer, da je Lojze že dolga leta bolehal in se junaško upiral zahrbtni boleznini. Toda nihče ni pričakoval, da se bo njegova življenjska pot tako hitro in nepričakovano iztekla. Z njim smo izgubili slovenski čebelarji značajnega moža starega kova, ki je bil izkušen čebelar in odlični vzrejevalec matic. Med slovenskimi čebelarji najbrž ni nikogar, ki ga ne bi poznal vsaj po imenu. Prav dobro se ga spominjajo vsi tisti, ki so bili pri njem na tečaju za vzrejo matic. Kako nazorno in prijetno je znal pripovedovati iz bogate zakladnice svoje čebelarje prakse!

Pokojni Lojze Babnik se je rodil dne 8. marca 1899 v Zgornji Šiški pri Ljubljani v znani Smodinovi čebelarji družini, ki je dala Slovencem celo vrsto znanih čebelarjev. Naj omenim na tem mestu samo pokojnega Janka, Jaka, Tineta, Toneta ter njihove sinove in nečake. Lojze je med vsemi najbolj gorel za čebelarstvo. Po poklicu je bil strojni mojster v železniški kurilnici in med prvimi železničarji, ki so začeli voziti čebele na akacijevo pašo v Vojvodino. Čebelaril je potem v Ljubljani in njeni okolici. Po osvoboditvi je vozil svoje čebele na pašo v Belo krajino, kjer mu je dal tovariš Martelanc na voljo svoj čebelnjak. Dobro se še spominjam, kako se je Lojze pod Tančo goro prijetno počutil. Med gostoljubnimi belokranjskimi ljudmi je kar pozabil na svojo bolezen. Blizu Borovnice si je zgradil potem svoj stalni čebelnjak,

ki so ga radi obiskovali čebelarji od blizu in daleč. Prišli so celo iz tujine in se čudili vzornemu redu v njem. Za vsakogar je imel lepo in prijazno besedo. In še nekaj! Lojze je bil velik prijatelj naše čebelarje organizacije. Ni bilo odbora, v katerem ga ne bi bilo, bil je tudi na vseh sejah in predavanjih. Lojze ni mnogo govoril. Kadar pa je kaj povedal, so njegove tehtne besede vselej obveljale. Skratka, bil je povsod, kjer so bili čebelarji. Letos je nameraval iti tudi v Breznico na Janševo proslavo. Bolezen ga je zadržala, toda tja je poslal svojo soprogo, ki je vse življenje zanj izredno lepo in vzorno skrbela.

Lojze je pravkar pripravljaval svoje čebele za jesen. Tako vzorno in skrbno kot druga leta. Niti malo ni slutil, da dela to poslednjič. Na zadnji poti ga je spremljala ogromna množica ljudi, ki so zasuli njegov grob s cvetjem. Pravijo, da Dravljje takega pogreba še niso videli.

E. S.

JANEZ SKRJANC

Dne 25. februarja 1965 je v 85. letu starosti umrl član naše družine in redni naročnik Slovenskega čebelarja tovariš Janez Skrjanc. Bil je eden najstarejših članov naše družine. Čeprav je stanoval dokaj daleč, je vedno rad prihajal na naše članske sestanke in naša strokovna predavanja.

Rodil se je dne 20. maja 1882 v Volčjem potoku pri Kamniku. Čebelariti je začel že v zgodnji mladosti s kranjčiči, pozneje pa z AŽ-panji, ki jih je izdelal sam. Janez je bil močan, trden mož. Vse do upokojitve je bil zaposlen kot krivilničar v tovarni »Stol« na Duplici. Bil je vedno vedrega obraza, nikdar mu ni manjkalo dobre volje.

Dobrega in zvestega člana naše družine bomo ohranili v trajnem spominu kot vzor delovnega človeka.

Čebelarje družina Homec

V TISKOVNI SKLAD

Slovenskega čebelarja so nadalje darovali: CD Brežice 10.000 din, Kirar Franc iz Malečnika 5000 din, Končan Franc iz Domžal 1000 din, Cdr Maribor-center 9000 din, CD Ljubljana 30.000 din, CD Kamnik-Domžale 8000 din, Ravnik Janko iz Kranja 3000 din, Praprotnik Peter in Haberman Ivan iz Vuzenice po 600 din, člani Cdr Vuzenica 1000 din, Clani Cdr Kokarje 3000 din, CD Gornja Radgona 5000 din, Mlinšek Franc iz Velenja 1000 din, člani Cdr Poljčane 12.200 din.

Vsem imenovanim in neimenovanim iskrena hvala za pomoč našemu listu.

Uprava

ČEBELARSKÉ DRUŽINE

ki še niso poravnale vse članarine po dostavljenem seznamu članstva za tekoče leto 1965, so tele: Cdr Polzela 6000 din, Celje 2000 din, Črnomelj, Metlika in Dragatuš skupaj 21.000 din, Kočevje 14.000 din, Pišce 5000 din, Gor. Bistrica 7000 din, Jurjevski dol 6000 din, Oplotnica 12.000 din, Ptuj 26.000 din, Ravne 6000 din, Trebija 5000 din in Šoštanj 24.000 din, Hrasnik 4000 din, devet družin pa po 1000 din. Prosimo navedene družine, da store to čimprej.

IZ UPRAVE

Prvo številko Slovenskega čebelarja v letu 1966 bomo poslali vsem letošnjim članom oziroma naročnikom, ki ga niso ali ne bodo odpovedali v mesecu decembru 1965. Vse tiste čebelarje, ki ne žeje več prejemati lista, prosimo, da 1. številko **takoj** vrnejo, sicer jih bomo vpisali v našo kartoteko kot redne naročnike.

Hkrati sporočamo, da se je spremenila številka našega žiro računa od 699-14/603-116 na 503/603-116, kar blagovolite pri nakazovanju denarja upoštevati.

Sezname članstva za prihodnje leto smo večini družin in društev že poslali, nekatere pa bomo izročili delegatom upravnega odbora dne 5. decembra na plenumu. Prosimo, da jih vrnete po možnosti do 30. januarja 1966 in ne do 15. decembra, kot smo objavili v 11. številki SC. Imena članov (naročnikov), ki ne

želijo več lista v letu 1966, zaznamujte na spodnji strani seznama posebej. Če pa nikakor ne morete predložiti seznama do 30. januarja, nam sporočite imena odstopivših članov z dopisnico, da jih črtamo. Zadostuje tudi, če tak član takoj vrne prvo številko kar pismošni.

Nadalje obveščamo organizacijske enote in člane ter naročnike Slovenskega čebelarja, da se bo članarina oziroma naročnina za list v letu 1966 povišala. Računamo, da bo znašala okoli 1600 din. Končen sklep o tem bomo sprejeli na seji širšega upravnega odbora, ki bo v nedeljo dne 5. decembra 1965.

ČEBELARSKO DRUŠTVO ZAGORJE OB SAVI

obvešča vse svoje člane in nečlane, da bo redni letni občini zbor društva v nedeljo 12. decembra 1965 ob 8. uri na stari občini v Zagorju. Vljudno vabimo vse člane in tudi nečlane, ki jih želimo vključiti v našo organizacijo.

Odbor

VABILO

Ljubljanski in okoliški čebelarji bodo praznovali mednarodni čebelarski dan v soboto, 4. decembra 1965 v stranski dvorani hotela Union. Na programu je slavnostni govor, ki mu slede recitacije, predvajanje barvnih diapozitivov s kongresa v Bukarešti, pevske točke in še kaj. Vse čebelarje, njihove družinske člane in prijatelje iskreno vabimo, da prežive nekaj prijetnih uric v veseli družbi.

Pripravljalni odbor

PRODAM

40 praznih, skoraj novih, popolnoma enakih AŽ-panjev na 10 satov. Lojze Kastelic, Vikrče, nova hiša, p. Medvode.

KUPIM

12 nenaseljenih AŽ-panjev na 10 satov v dobrem stanju in čebelnjak za 12 takih panjev. Ponudbe z natančnim opisom in ceno pošiljite na naslov Živko M. Stanišavljević, Beograd, Dobračina 50.